

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Ferneckým ve věci

žalobkyně: **Y. L.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu z 17. 2. 2026 evidované pod čj. OAM-0355092/DO-2026 pro její nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni dne 17. 2. 2026 vrátil její žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod čj. OAM 0355092/DO 2026, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu z 17. 2. 2026, evidované pod čj. OAM 0355092/DO 2026.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podání stran

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým jí vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (lex Ukrajina), byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejích práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti. Přitom odkázala na judikaturu správních soudů s tím, že žalovaný nemohl její žádost shledat nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Uvedla, že na Ukrajině před 24. 2. 2022 trvale žila a měla české pracovní vízum. Pravidelně cestovala mezi Ukrajinou a Českou republikou. Dne 17. 2. 2026 požádala o dočasnou ochranu, již žalovaný nesprávně vyhodnotil jako nepřijatelnou. Z judikatury dovozovala, že existence českého pracovního víza není překážkou udělení povolení za účelem dočasné ochrany, pokud cizinec dlouhodobě pobývá na Ukrajině, má tam těžiště svých zájmů. Dále žalobkyně zdůraznila, že na Ukrajinu se z důvodu válečného konfliktu nemůže vrátit. Uvedla též, že v ČR má manžela a dceru, kteří zde mají platné pobytové oprávnění. Žalovaný přitom neposoudil přiměřenost zásahu v podobě neudělení dočasné ochrany do soukromého a rodinného života. Žalobkyně dále navrhl přednostní projednání věci a také nařízení předběžného opatření, nařizujícího strpění jejího pobytu na území.
2. Žalovaný ve vyjádření z 4. 3. 2026 požadoval zamítnutí žaloby. Žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou z důvodu, že k 24. 2. 2022 žalobkyně nepobývala na území Ukrajiny, jak i sama uvedla ve své žádosti. Pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, jež jí byla v rozhodném období prodloužena s platností od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2022. Žalovaný ve svém vyjádření též blíže popsal pobytovou historii žalobkyně (zaměstnanecká karta byla původně vydána s platností od 10. 10. 2019, během let docházelo k prodloužování její platnosti či změně zaměstnavatele, přičemž dne 3. 7. 2025 požádala žalobkyně o zrušení platnosti povolení; 13. 1. 2026 pak požádala o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, přičemž tato žádost byla zamítnuta). Podle žalovaného je tak zřejmé, že ke dni 24. 2. 2022 pobývala žalobkyně na území ČR, kde dlouhodobě realizuje svůj život. Na Ukrajinu se pravidelně vrací, pobyt tam ale nemá stálý a dlouhodobý charakter. Žalovaný dále potvrdil, že na území ČR pobývá manžel, a to na základě povolení k trvalému pobytu a dcera na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Rodinný příslušníci nejsou držiteli dočasné ochrany.
3. V replice z 18. 3. 2026 žalobkyně setrvala na tom, že má na udělení povolení za účelem dočasné ochrany nárok – území Ukrajiny opustila po vypuknutí ozbrojeného konfliktu z důvodu války, přičemž tam dříve trvale žila a dále měla české vízum, jehož se ovšem vzdala kvůli nemoci otce. Dále setrvala na své žalobní argumentaci, akcentovala zejména neposouzení přiměřenosti zásahu žalovaného do jejího soukromého a rodinného života.

II. Posouzení věci soudem

4. Žaloba je přípustná. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, a rozsudku Soudního dvora Evropské unie (SDEU) z 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*, je třeba v otázce přípustnosti bez dalšího vztáhnout i na věci týkající se nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Žaloba je rovněž včasná a podala ji osoba k tomu oprávněná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Při přezkoumání tvrzeného zásahu soud vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)].
6. Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný s tím souhlasil výslovně, žalobkyně se nevyjádřila a souhlasila tak implicitně. Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně podala u žalovaného a který ji žalovaný vrátil. Tento dokument je stranám dobře znám a je obsažen i v předloženém spisovém materiálu. Pokud jde o další podklady, zejména z Cizineckého informačního systému, i ty jsou obsaženy v předloženém spisu.
7. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky nutno splnit kumulativně. Není-li, byť jen jediná z podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
8. V této věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
9. Podle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina platí, že *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3*. Ustanovení § 3 odst. 1 lex Ukrajina stanovuje, že správní orgány udělí pobytové oprávnění osobám, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí 2022/382¹. To aktivovalo dočasnou ochranu ve smyslu směrnice 2001/55/ES² v souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině. Okruh osob, na které dočasná ochrana dopadá, je upraven v čl. 2 odst. 1 uvedeného prováděcího rozhodnutí (srov. rozsudek NSS z 30. 10. 2024, čj. 9 Azs 119/2024-33). Jedná se o ukrajinské státní příslušníky pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022, osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí, kterým byla před 24. 2. 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, popř. rodinné příslušníky výše uvedených osob.
10. Dále podle § 3 odst. 2 lex Ukrajina platí, že povolení se udělí též cizinci, který doloží, že byl ke dni 24. 2. 2022 držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před

¹ Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 z 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

² Směrnice Rady 2001/55/ES z 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

11. Žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny. Je zřejmé, že žádost o dočasnou ochranu podala v souvislosti se svým návratem po delším pobývání na Ukrajině v druhé polovině r. 2025, jelikož poté na území ČR nedisponovala jiným pobytovým oprávněním. Ve formuláři žádosti uvedla, že jí podává podle § 3 odst. 1 a 2 lex Ukrajina. Dále ovšem výslovně uvedla, že dne 24. 2. 2022 (den zahájení ruské plnohodnotné agrese) pobývala na území ČR. Právě z tohoto důvodu jí žalovaný vrátil její žádost jako nepřijatelnou.
12. Soud má za to, že v tomto případě nepostupoval v souladu se zákonem. Pro přiznání postavení osoby podle § 3 odst. 1 lex Ukrajina, resp. čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382, je nezbytné, aby (i) byla vysídlena z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku ruské vojenské invaze a (ii) aby pobývala na Ukrajině před 24. 2. 2022 (srov. i rozsudek NSS z 6. 3. 2026, čj. 5 Azs 258/2025-14).
13. Žalovaný zpochybnil především naplnění podmínky ad (ii), neboť podle něj žalobkyně pobývala před 24. 2. 2022 dlouhodobě v ČR. Vzhledem k tomu, že měla v ČR dlouhodobě pobývat i posléze, zpochybnil ovšem taky podmínku ad (i). Žalobkyně podle něj nemohla být z Ukrajiny vysídlena, jelikož ji opustila již mnohem dříve a poté se vracela jen krátkodobě (nadále dlouhodobě pobývala v ČR). K tomu soud připomíná, že pojem vysídlení ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382 je třeba vykládat jako jakékoli, a to i opakované, opuštění státu, k němuž došlo v době od 24. 2. 2022 v důsledku válečného konfliktu (srov. rozsudek zdejšího soudu z 20. 6. 2025, čj. 5 A 15/2025-37, z nedávné doby pak cit. rozsudek NSS 5 Azs 258/2025). Skutečnost, že se žadatel vrátí (vrací) zpět na Ukrajinu tudíž automaticky neznamená, že jí následně neopustí v důsledku válečného konfliktu. Situace může být odlišná v případě, pokud dlouhodobě pobývá v zahraničí a na Ukrajinu se vrací jen sporadicky, např. na krátkodobé návštěvy. Potom nelze vyloučit zpochybnění podmínky vysídlení v důsledku válečného konfliktu. Těžko lze ovšem tuto skutečnost vyhodnotit od stolu (odmítnutí žádosti) v momentě, kdy si žalobkyně české povolení k dlouhodobému pobytu zrušila a na delší dobu (v období od července do prosince 2025) dvakrát odcestovala na Ukrajinu; zřejmě z důvodu péče o nemocného otce, jak lze dovodit z její repliky. V takovém případě nelze jen s ohledem na její dřívější pobytovou historii činit závěr, že nemohla být později z Ukrajiny vysídlena v důsledku trvajících válečného konfliktu. Bylo by případně nutné se blíže zabývat okolnostmi jejího vycestování na Ukrajinu a pozdějšího návratu.
14. Pro posouzení věci tak bude dále rozhodné (ne)naplnění podmínky ad (ii). Podle žalovaného žalobkyně ve skutečnosti dlouhodobě nepobývá na Ukrajině, ale v ČR, kde pobývala i před 24. 2. 2022. Výkladem pojmu „pobývání na Ukrajině“ se již správní soudy opakovaně zabývaly. Dovedily, že z užití pojmu „pobývat“ (nikoli zdržovat se či nacházet se) vyplývá, že by mělo jít o dlouhodobější a stálejší pobyt, tj. žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě, mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam (viz rozsudky zdejšího soudu z 17. 8. 2023, čj. 18 A 54/2023-32, z 2. 11. 2023, čj. 11 A 111/2023-62 či z 26. 3. 2024, čj. 15 A 137/2023-46, nebo rozsudky NSS z 20. 5. 2025, čj. 4 Azs 225/2024-20, z 7. 3. 2025, čj. 5 Azs 72/2024-21 či naposledy již cit. rozsudek NSS 5 Azs 258/2025).
15. Žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně ve formuláři žádosti uvedla, že rozhodného dne 24. 2. 2022 pobývala v ČR. Dále poukázal na to na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2022. Tyto skutečnosti by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pro závěr o nepřijatelnosti žádosti byly samy o sobě nedostatečné. Z toho, že žadatel dle svého tvrzení pobýval dne 24. 2. 2022 v ČR, ještě nelze usuzovat, že pobýval mimo Ukrajinu trvale. Zemi původu mohl před vypuknutím konfliktu opustit jen krátkodobě, ale těžiště svých zájmů a života mohl mít nadále na území Ukrajiny (např. rozsudek zdejšího soudu z 7. 11. 2025, čj. 11 A 133/2025-38). Rovněž existence určitého pobytového oprávnění v cizím státě automaticky neznamena diskvalifikaci žadatele – vždy je nutné zkoumat individuální skutkové okolnosti a prokázat, že skutečně takové oprávnění v relevantní míře využíval (srov. výše cit. judikaturu a také např. rozsudek NSS z 29. 5. 2025, čj. 2 Azs 222/2024-20).

16. Z posledně připomínaného rozsudku též vyplývá, že takové zkoumání z povahy věci musí probíhat v rámci věcného posouzení žádosti; postup při odmítnutí žádosti pro nepřijatelnost jej neumožňuje. Odmítnout žádost bude tudíž možné jen v případech, kdy o pobytu žadatele mimo Ukrajinu nebudou rozumné pochybnosti.
17. Žalobkyně přitom již na formuláři žádosti učinila poznámku indikující, že na Ukrajině trvale pobývá. Ač zmínila, že dne 24. 2. 2022 pobývala v ČR, z formuláře nevyplývá jiná podstatná skutečnost, že před uvedeným datem dlouhodobě pobývala mimo Ukrajinu – žalobkyně ani neuvedla, že by měla vízum či povolení k dlouhodobému pobytu. V žalobě pak uvedla, že trvale pobývala na Ukrajině, mezi ČR a Ukrajinou pouze cestovala. Zpochybnila tedy, že by před 24. 2. 2022 dlouhodobě pobývala v ČR. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zmiňoval pobytovou historii žalobkyně, nicméně k ní neuvedl všechny konkrétní skutečnosti ani nepředložil relevantní podklady.
18. Soudu byl předložen (žalovaný měl v době posuzování žádosti k dispozici) několik dílčích výpisů z lustrace v Cizineckém informačním systému – základní lustrace osoby, detail osoby s výpisem dřívějších řízení ve věci pobytu žalobkyně v ČR, potažmo detail dokladu. Z nich vyplývá, že se žalobkyní byla vedena různá řízení od 13. 6. 2019, že měla zaměstnaneckou kartu naposledy s platností od 1. 7. 2024 do 30. 6. 2026 (v mezidobí byla na její žádost zrušena) a dále, že jí byl vydán doklad mj. s platností od 23. 7. 2020 do 30. 6. 2022. Dále pak spis obsahuje kopii hraničních razítek vyznačených v cestovním pase, pouze však v r. 2025. Bližší údaje k její pobytové historii, žalovaným zmiňovanému opakovanému prodlužování platnosti povolení či ohlašování změny zaměstnavatele, nejsou jasně patrné. Žalobkyně přitom v žalobě i replice nezpochybňuje, že disponovala českým pobytovým oprávněním, tvrdí však, že trvale pobývala na Ukrajině, že tam jinými slovy měla těžiště svých životních zájmů.
19. Vydání a tím spíše i zmiňované další prodlužování platnosti zaměstnanecké karty, stejně jako údajné ohlašování změn zaměstnavatele mohou představovat silné indicie o tom, že žalobkyně ve skutečnosti dlouhodobě žila v ČR (pokud zaměstnání tedy měla fyzicky vykonávat na pracovišti, nikoli např. z domova). Lze považovat za pravděpodobné, že v případě, kdyby do zaměstnání nenastoupila, byla by jí zaměstnanecká karta zrušena, neboť by zanikl účel pobytu. K tomu však žalovaný nesl dostatek konkrétních tvrzení a především odpovídající podklady – z předloženého spisu je nadto zřejmé, že v době odmítnutí žádosti tyto otázky blíže nezkoumal. Za této situace nelze považovat skutkový stav zachycený žalovaným v předložených podkladech za nesporný, nevyvolávající pochybnosti o místě skutečného pobytu žalobkyně v době zahájení ruské invaze. Její tvrzení lze vyvrátit pouze dalším dokazováním v rámci meritorního posouzení žádosti (logicky zejména pokud jde o pobytovou historii žalobkyně). Není přitom úkolem soudu provádět toto dokazování namísto žalovaného, který žádost odmítl bez věcného posouzení. Úkolem Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soudu je v tomto případě jen vyhodnotit, zda byly splněny podmínky pro odmítnutí žádosti. Nikoli nutně definitivně uzavřít, zda žalobkyni dočasná ochrana náleží (zda spadá pod personální rozsah prováděcího rozhodnutí 2022/382).

20. Jde-li pak o poukaz žalobkyně na § 3 odst. 2 lex Ukrajina ve formuláři žádosti i žalobě, k němu nevznesla žádnou explicitní argumentaci. Rovněž tohoto ustanovení se ale zřejmě týká její opakovaný akcent na to, že měla po celou dobu na Ukrajině trvalý pobyt. Soud pouze pro pořádek zdůrazňuje, že předmětné ustanovení míří na státní příslušníky jiných států, nikoli Ukrajiny (srov. i jemu odpovídající čl. 2 odst. 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382). Žalobkyně jako ukrajinská občanka logicky nemohla (nemusela) disponovat povolením k trvalému pobytu na Ukrajině. Od pobytového oprávnění je pak nutné odlišovat to, že případně na Ukrajině dlouhodobě pobývala, popřípadě zde má hlášený trvalý pobyt ve smyslu evidence obyvatel (hlášení konkrétní adresu pobytu). Žalobkyně tudíž nevzniká nárok na dočasnou ochranu dle výše uvedeného ustanovení.
21. Žalobkyně konečně opakovaně zdůrazňovala nutnost zohlednit hrozící zásah do jejího soukromého a rodinného života. Připomínala, že na území ČR pobývají její manžel a dcera. Soud zdůrazňuje, že v situaci, pokud by žalobkyně nespádala pod personální působnost lex Ukrajina, resp. prováděcího rozhodnutí 2022/382, neměla by vůbec nárok na dočasnou ochranu. Rodinné vazby žalobkyně by byly u dočasné ochrany relevantní v případě postupu dle § 51 nebo 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, který se použije subsidiárně vedle lex Ukrajina. Tato ustanovení upravují sloučení rodiny v případě rodinných příslušníků či osob jinak blízkých držitelů dočasné ochrany (k tomu srov. i rozsudek zdejšího soudu z 11. 3. 2026, čj. 49 A 4/2026-27). Žalobkyně sice ve formuláři žádosti svého manžela a dceru zmínila, postupu dle připomínaných ustanovení se však nedomáhala a nečinila tak ani v žalobě. Soud jen stručně dodává, že žalobkyně se tohoto postupu nedomáhá nejspíše proto, že její rodinní příslušníci nejsou držiteli pobytového oprávnění za účelem dočasné ochrany, jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě a co žalobkyně nijak nerozporovala. Dočasné ochrany v ČR tak nepožívají (k tomu srov. i rozsudek NSS z 13. 8. 2025, čj. 8 Azs 281/2024-22), protože se v případě žalobkyně neuplatní institut sloučení rodiny podle zákona o dočasné ochraně.
22. Pro úplnost soud doplňuje, že rodinné vazby ale samozřejmě mohou mít význam už jen pro posouzení, ve které zemi žalobkyně skutečně pobývala. A mohou mít samozřejmě význam i pro další řešení pobytové situace v případě, pokud by dočasnou ochranu nakonec nezískala.

III. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil její žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému zároveň přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti – bude na něm se věcně zabývat tím, v jaké zemi žalobkyně před 24. 2. 2022 dlouhodobě pobývala, kde bylo těžiště jejích životních zájmů. Teprve poté bude možné případně uzavřít o tom, že žalobkyně nespadá pod rozsah dočasné ochrany. Soud v tomto případě nyní nemůže na podkladě hodnocení oprávněnosti odmítnutí její žádosti jako nepřijatelné definitivně uzavřít o tom, že jí má být pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany uděleno či nikoli. Pro pořádek pak dodává, že se nezabýval jinými možnými důvody nepřijatelnosti, neboť na žádné jiné důvody žalovaný nepoukázal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

24. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl bez zbytečného odkladu již ve věci samé, nerozhodoval o návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření.
25. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto by jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleželo právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že byla od poplatkové povinnosti osvobozena a u soudu neuplatnila jiné náklady, soud jí žádnou náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. rozsudek NSS z 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. března 2026

Mgr. Jan Ferfecký v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.